

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Nežinote kokios esate dvasios...

John Fenn, 2008 m. gegužės mėn. 17 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Aš gavau e-laišką, kuriame vienas žmogus, buvęs darbuotojų komandoje ten, kur prieš kelis metus vyko plačiai pagarsėjęs prabudimas, aprašo savo patyrimą. Aš norėčiau čia pateikti kai kuriuos jo komentarus. Jis pasakė, kad prieš prabudimą jie matė kaip veikia Šventosios Dvasios dovanos taip, kaip jos aprašytos 1 Kor 12, bet jos buvo pakeistos purtymusi, juoku, raičiojimusi ir riaumojimu. Tuo pat metu, už scenos „jie smogdavo vienas kitam į nugarą“ - tai buvo labiausiai apgailėtini ir nesubrendę krikščionys, kokius jis buvo kada nors matęs, pilni „dvigubų standartų“, favoritizmo ir pavydo.

Aš manau, kad šitie pastebėjimai tinka šiandienai lygiai taip, kaip ir tam laikui.

Jūs turėtumėte sutikti, kad didžiausio Dievo Dvasios išsiliejimo metu, visi turėtų tikėtis aukščiausio meilės pasireiškimo, vienybės ir biblinio Šventosios Dvasios judėjimo taip, kaip aprašyta Dievo Žodyje.

Argi neturėtume tikėtis matyti pranašysčių, kalbų aiškinimo, dvasių skyrimo, pažinimo ir išminties žodžių, specialaus tikėjimo, stebuklų ir išgydymų drauge subalansuotų viename galingame Dvasios išsiliejime?

Kodėl išnyksta visos anksčiau buvusios dovanos, o lieka tik visokios rūšies kūniškumas?

Ar jūs tikrai galvojate, kad Dievas Rašte aprašytus Šventosios Dvasios pasireiškimus pakeis lojimu, juoku, raičiojimusi, purtymusi ir panašiai?

Jeigu skaitėte 2 pastarųjų savaitių mintis, aš dalinausi, kaip geravaliai žmonės, kurie myli Dievą, paklysta. Jie ima nepaisyti to, kad Dvasios pasireiškimai visada turi sutapti su rašytiniu Žodžiu, todėl pradėję dvasia baigia kūnu ir atsiveria kitoms dvasioms, nors galvoja, kad jie yra pačiame viduryje paskutinio Dievo judėjimo. Tik dėl to, kad Dievas gydo žmones susirinkime, nėra ženklas, kad viskas, kas vyksta yra iš Dvasios. Dievas visada laimina žmones kiek tik gali kiekvienoje situacijoje.

Prašau - pavyzdys

Žmonės pasakoja, kad įvairiuose išsiliejimuose jie gaudavo specialius patepimo indus, auksinius kalavijus, auksines knygas, taures, kažkada gyvenusio tarnautojo angelas ateidavo, kad suteiktų jiems Dvasių arba mantiją ir t.t. Šitie dalykai visiškai neatitinka nei Žodžio, nei Dvasios. Sunku suprasti, kodėl žmonės tiki, kad tai nuo Dievo. Bet kai jūs sumaišote emocijas, nelabai gerą Žodžio supratimą ir žmones, kurie iš tiesų nepažįsta Tėvo kelių, net geravalių tarnautojų susirinkimuose, prasideda tie minėti dalykai.

Kai lyderiai nuklysta, tai atveria kelią susirinkimuose kūnui ir nešventoms dvasioms.

Nežinote kokios dvasios jūs esate...

Jėzus buvo pakeliui į Jeruzalę ir į savo likimą. Kai kurie pakeliui įsižeidė ir nepriėmė jo, nes jis atmetė jų pasiūlymą sustoti, kai ėjo pro šalį. Jokūbas ir Jonas įsižeidė dėl jų įsižeidimo ir paklausė, ar jie gali nuleisti iš dangaus ugnį ir sudeginti juos, kaip tai padarė Elisas (2 Kar 1:9-16). Kai kurie Biblijos vertimai, tokie kaip NIV ištrina Jėzaus atsakymą, kuris yra užrašytas KJV, Amplified, ir kituose. Ten cituojama: „Bet Jis atsigrėžęs sudraudė juos: „Nežinote, kokios dvasios esate. Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, bet išgelbėti“.

Jokūbas ir Jonas nesuprato, kokios dvasios jie buvo, bandydami pritaikyti Senojo Testamento patepimą Naujojo Testamento metu, bet, kaip Jėzus pastebėjo, Elijo laikas buvo kitas ir Šventoji Dvasia kitaip veikė. Tėvas tikėjosi, kad mes gyvensime Naujojo Testamento malonėje, kuri mums buvo taip brangiai įgyta.

Daugelis žmonių „prabudimuose“, Biblijos mokyklų internetinėse programose, maldos centruose, atrodo nesupranta, kokios dvasios jie yra, bandydami pritaikyti Senojo Testamento patepimą Naujajame Testamente manydami, kad tai patinka Dievui. Jie iš tikrųjų visiškai nepatiria tikrojo Šventosios Dvasios veikimo ir dažnai išėina tušti ir jų situacija būna blogesnė nei, kad buvo iki tol. Jie galvoja, kad yra pačiame įkarštyje to, ką dabar daro Dievas, o iš tiesų jie žengė žingsnį atgal į tą laiką, kuris buvo iki Golgotos, bandydami nuleisti dangų į žemę.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Būti kūne, reiškia, kad asmuo eikvoja savo energiją vietoj to, kad priimtų ir prisipildytų Dvasia iš aukščiau, kuri jį įgalina ir laisvai išsilieja. Štai kodėl jie dažnai jaučiasi tušti, emocionaliai ir fiziškai išsekę, toliau nuo Dievo, nei prieš tas jų pastangas. Ironiška, kad tie, kurie pasilieka subalansuoti Dvasioje gali dalyvauti tame pačiame susirinkime ir išeiti visiškai palaiminti ir atgaivinti. Tai vyksta tik dėl to, kad Tėvas yra geras. Kai kurie žmonės šito nesupranta, todėl vertina susirinkimą buvus 100% iš Dievo, arba 100% iš kūno.

Visuotinis purtymasis

Prisimenu vieną porą, kuri vadovavo prabudimo centrui vidurio vakaruose, kur buvo tikimasi didelio išsiliejimo. Aš stebėjau daugelį mūsų studentų, kurie išeidavo į priekį – purtėsi, raičiojosi, riaumojo tam, kad pasiektų Tėvą. To prabudimo pamokslininko žmona dėjo rankas ant daugelio studentų, klykdama ant jų... kaip seržantas muštro metu, o kiti tuo metu stovėjo ratuku aplink ir taip pat klykė ant tų jaunų žmonių. Emocijos? Taip. Šaukimasis Dievo? Taip. Naujojo Testamento būdas priartėti prie Dievo? Ne.

Kai aš stovėjau ant scenos, stebėdamas betarpiškai žmonių elgesį šituose įvairiuose „išsiliejimuose“, paklausiau Tėvo, kas čia vyksta, ir ar tai iš Jo, ar ne. Jis atsakė nedelsdamas ir tiesiai: „Jie bando tarnauti taip kaip Jonas Krikštytojas užuot tarnavę taip, kaip Jėzus. Jie bando nuleisti dangų į žemę, atsisakydami vaikščioti malonėje, kurią jau yra gavę. Aš padarysiu tai, ką galiu dėl jų, bet tai kūno veikimas ir tai neleidžia man patenkinti jų tikrųjų poreikių“. „Aš padarysiu, ką galiu dėl jų...“ - tai reiškia, kad žmonės bus išgydyti nesvarbu, kad taip elgiamasi ir tikrai ne dėl to elgesio.

Kur tai prasidėjo?

1990 metais buvo populiarus toks mokymas: „Dievo Karalystė jėga grobiama ir smarkieji ją laimi“ (Mt 11:12). Pagal jį dangų reikėjo užkariauti jėga, maldaujant ir šaukiant prieš Dievą, maldaujant Jį mus pakeisti, atsiųsti prabudimą, išlieti Savo Dvasią. Buvo nuoširdžiai manoma, kad purtymasis, riaumojimas, raudojimas yra dieviški pasireiškimai „imant dangų jėga“.

Maždaug tuo metu pasirodė mokymas, kad riaumojimas yra Biblijos būdas kovoti su priešu arba skelbti pergalę. Tai kilo iš įvairių Senojo Testamento vietų, bet ypač iš Izaijo pranašystės: „Viešpats išeis, kaip galingas karžygys, kaip karo vyras pažadins savo įniršį. Jis šauks, riaumos. Jis nugalės savo priešus“ (Iz 42:13, KJV).

Tokių būdu praktikavimas riaumojimo, rėkimo, garsaus raudojimo, emocijų sužadavimo ir kiti „smurtiniai“ veiksmai grobiant Karalystę jėga (ir tam, kad parodytų Dievui, kad jų ketinimai yra rimti), tapo bendru garsių „išsiliejimų“ brožu.

Visiškai aišku, kad Senojo Testamento kalba nėra tiesioginė. Niekur Rašte nematome, kad pavyzdžiui Viešpats kalbėtų Abraomui, Mozei, Elijui, ar kitam kuriam pranašui riaumodamas. Naujasis Testamentas moko, kad Šventoji Dvasia kalba, veda, nukreipia ir liudija mums, o ne riaumoja. Netgi aprašyme apie antrą Jėzaus atėjimą (Apr 19) nepaminėta, kad Jėzus, kai pradės vadovauti, riaumos. Niekur kitur, tik šitose Senojo Testamento eilutėse nutapomas toks paveikslas, kaip Viešpats kovos ir nugalės savo priešus - tai paveikslas, metafora, o ne tiesioginis veiksmas. Taigi mes turime atmesti suvokimą, kad riaumojimas yra Biblijos būdas pasiekti pergalę prieš priešą.

Triušio pėdsakais... (arba nedidelis nukrypimas nuo temos)

Iš tiesų, visos šitos pastangos suformuoja tų, kurie meldžiasi protuose supratimą, kad problema yra Dievas. Todėl, jeigu mes tik pademonstruosime kokie mes esame nuoširdūs, kaip atgailaujame, kokie esame uolūs - tai Dievas pamatys iš dangaus ir ims veikti, kad pakeistų šią tautą. Jei mes surinksime 3.000 į vieną vietą konferencijų centre arba 60.000 stadione ir melsimės, TADA Dievas pamatys iš dangaus ir atsakys į mūsų maldą. Ach, Dvasia nori, kad mes tai ir tai padarytume. Ach, mums reikia apaštalu, kad ateitų prabudimas, ach, mums reikia surinkti daug žmonių, kurie tarnautų pranašų dovanose ir tada ateis prabudimas, ach, mums reikia paruošti vartus. „Mes, mums, mus“ - tai skatina: „aš, aš, aš“.

Faktas, kad Dievas JAU išlieja savo Dvasią visame pasaulyje dideliame prabudime, kuris vyksta miestuose ir kaimuose namų bažnyčiose, kurios auga 8% per metus, bet nepatenka į tradicinių bažnyčių akiratį: jos to nemato, nes tai neatitinka jų supratimo kaip turi prasidėti išsiliejimas.

Atgal prie esmės - kontekstas, kontekstas, kontekstas

Nesuprasdami Jėzaus žodžių: „Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar Dangaus Karalystė yra grobiama, ir stiprieji ją jėga ima“, jie galvoja, kad mūsų dienomis Karalystė imama jėga. Iš tikrųjų Jėzus paaiškino,

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami išpūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

kad būtent „nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar“ – maždaug 6 mėnesių laikotarpis nuo Jono tarnavimo pradžios ir Jėzaus tarnavimo, kuris prasidėjo po pusės metų.

Jėzus sakė, kad tą trumpą laiką „Karalystė grobiama ir stiprieji ją ima jėga“. Kodėl? Todėl, kad Jonas pamokslavo atgailą, bet negalėjo suteikti išgelbėjimo malonės. Taigi, tam laiko periodui tarp Jono tarnavimo iki Jėzaus tarnavimo pradžios, žmonės atgailavo ir šaukėsi Dievo, bet tuomet dar nebuvo išgelbėjimo malonės! Taigi Karalystė buvo grobiama tik tuos šešis trumpus mėnesius ir viskas.

Abiem „Karalystės grobimo“ ir riaumojimo praktikavimo atvejais geravaliai žmonės išėmė eilutes iš konteksto, pridėjo savo aiškinimą, užuot leidę Žodžiui aiškinti save patį. Todėl dabar turime elgesio pasireiškimus visai nepanašius į Šventosios Dvasios išsiliejimus, aprašytus 1 Kor 12.

Šiandien, Naujojo Testamento laikais, mes gyvename malone, mums duoti visi dvasiniai palaiminimai, esam pasodinti danguje su Jėzumi, galime drąsiai ateiti prie Sosto, gauti pagalbą ir nuolatos turėti Šventąją Dvasią savyje. Tai reiškia 24/7 (24 valandas per parą ir 7 dienas per savaitę) bendravimo su Tėvu (Rom 5:1-2; Ef 1:3; 2:6; Žyd 4:16).

Jums nereikia artėti prie Tėvo riaumojant ir purtantis, atriedėti kaip rąstui prie Sosto - jūs jau esate 24/7 bendravime su Juo per Šventąją Dvasią savo viduje, taigi jums tereikia ištarti „Tėve“ ir jūs esate tenai.

Dar kartą apie prabudimo pamokslininkus

Tai vyko prabudimo metu: viena jauna moteris buvo nugriuvus ir baisiai purtėsi. Aplink ją stovėjo prabudimo lyderiai ir kiti žmonės. Jie šlovino Dievą už tai, kad Šventoji Dvasia ją purtė. Savo gyvenime buvau išvijęs keletą demonų ir šis atvejis turėjo visus požymius, kurie rodė, kad reikia išlaisvinimo, bet lyderiai atrodo ignoravo šį faktą.

Aš laikausi tokios nuomonės: jeigu kas kelia abejones, dažniausiai reikia išlaisvinimo. Jei mano pirmas įspūdis, kad tai demoniška, o aš neturiu, kaip įrodymo, specialaus žodžio ar dvasių atskyrimo nuo Tėvo, aš tai atmetu. Kai tik aš padariau šį sprendimą, mergina staiga pažvelgė į mane ir aš supratau, kad demonas joje suprato, jog aš žinojau, kad jos purtymasis – demoniškas žaidimas, jau yra baigtas.

Dvasia joje ėmė garsiau rékti ir purtyti ją dar stipriau, o žmonės aplinkui aikčiojo, galvodami, kad Dievas ją taip laimina. Būdamas maždaug 30 pėdų atstumu aš ramiai įsakiau tai dvasiai ją tučtuojau palikti ir daugiau nebegrįžti. Ji staiga buvo išlaisvinta ir nurimo. Aš priėjau ir pradėjau jai tarnauti, Dievo ramybė nusileido ant jos labai apčiuopiamai, kartu su pranašyste.

Du vakarus paeiliui pas mane ateidavo sumišę studentai. Jų būklė buvo blogesnė nei prieš tai, kai jie pradėjo lankyti tuos „išsiliejimo“ susirinkimus. Jie visi man sakė, kad tikrai nori turėti Dievo ramybę savo gyvenime, bet dabar jie jaučiasi tušti ir sutrikę, o tai nėra Dievo veikimo bruožas.

Aš paaiškinau jiems tai, ką man kalbėjo Tėvas, kad jie iš tiesų bando ateiti pas Dievą Senojo Testamento būdu. Tai reiškia, kad susirinkimas buvo kūne, ir štai kodėl jie negavo žodžio. Abiem atvejais, po šitų paaiškinimų aš dėjau rankas ant jų galvų, meldžiausi ir stipriai juntama Dievo ramybė nusileido ant jų. Aš turėjau kiekvienam iš jų pranašystę, ir Tėvas taip pat kalbėjo jų dvasiai. Pabuvoję „išsiliejimuose“ jie išeidavo sutrikę ir išsekę, bet dabar jie buvo pilni ramybės ir tikrumo iš Tėvo.

Skirtumas? Mes ateiname pas Tėvą per malonę, kurioje mes gyvename, kvėpuojame ir egzistuojame, o ne bandome grįžti į Senojo Testamento laikus, galvodami, jog turime maldauti ir prašyti, kad pritrauktume Dievo dėmesį.

Ar ir aš galiu gauti tos ugnies?

„Šauktis Dievo ugnies“ yra nauja keista doktrina. Iš tiesų, ji buvo 1970, bet tada neprigijo. Dabar ji vėl pasirodė. Tada daugelis žmonių siekė, kaip atskiro patyrimo, būti „pakrikštyti ugnimi“. Tėvas dėl savo maloningumo kartais suteikdavo tam tikrų patyrimų, kad pasilenktų, pasiektų žmones ten, kur jie yra, taip Jis daro ir šiandien.

Iš kur atėjo tas mokymas? Jonas Krikštytojas pasakė apie Jėzų: „kuris krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Mt 3:11). Kai mes augame Kristuje, Šventoji Dvasia moko, guodžia ir sudegina šiukšles. Tai nuolatinis procesas, o ne kažkas, ką jūs galite patirti „išsiliejimuose“ panašiai kaip Elisas, kuris iššaukė ugnį.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Ką sudegina ugnis? Čia ir vėl mums padeda Biblija, Paulius duoda pavyzdį 1 Kor 3:1-15. Tai pavydas, nesantaika, susiskaldymai ir kūniškumas. Tai turi pasitraukti, kai mes bręstame. Mes negalime to perduoti į kito gyvenimą ar iššaukti tarnavimo metu.

Kai stebi, matai, kaip tie „išsiliejimai“ 1 Kor 12 išvardintas Šventosios Dvasios dovanas pakeičia kūniškais „riaumojimais“, „ugnimi“, „raičiojimusi“ ir panašiai. O Dvasios dovanos duodamos tam, kad žmonės taptų įgudę ir pažintų Dvasią. Štai todėl jiems suteikiamas pažinimo ir išminties žodis, dvasių skyrimas, kalbos ir dar daugiau... Oi, kad jie suprastų, kokios dvasios jie yra: bet mes vis dar sutinkame žmones, kurie klausia: „Ar mes galime nuleisti ugnį iš dangaus?“

Tokios mintys šiandien.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com